

Folk på landet er ofte grusomme vilddyr

"Noget af det bedste ved værket er, at der er tale om en masse småtterier – rygter, murren i krogene og nabostridigheder – og ikke én stor konflikt," skriver Anna Schmidt Andersen om romanen 'Kærlighed af en slags'.

ANMELDELSE / 12.07.23

Skummel spansk roman skal nydes både for plot og sprog.

Anna Schmidt Andersen

Del artikel: [f](#) [t](#)

Ifølge sit danske forlag er spanske Sara Mesa særligt optaget af »at skildre mennesker og relationer mellem mennesker – ofte i et dramatisk perspektiv« i modsætning til den store hob af forfattere, der principielt ignorerer menneskelige relationer og sørger for at skrive så kedelige bøger, som overhovedet muligt?

Men okay, *Kærlighed af en slags* dyrker rent faktisk relationerne mellem en lille gruppe mennesker i en spansk midt-i-ingenting-landsby intenst, og den *er* faktisk ret dramatisk i al sin langsommelighed, så godt ord igen.

Af uransagelige årsager er kvinden Nat flyttet til en lille flække ved navn La Escapa – hun er flygtet, vink-vink-vognstang, og der går mange sider, før vi forstår hvorfor.

I landsbyen, der i øvrigt er knastør og halvgrim, lever hun et underligt ensomt og formålsløst liv. Hun bruger enormt meget energi på at reparere hus og etablere have, selvom hun har lejet det hele, og udlejeren burde stå for den slags. Man forstår egentlig godt, hvorfor hun ikke orker at brokke sig eller bede om noget, for udlejeren er klassisk creepy, han lukker sig selv ind, glør demonstrativt på Nats bryster og kalder hende konsekvent »unge dame«.

Det er let at blive irriteret på Nat, der er som taget ud af et af Helle Helles romanuniverser: hun har ikke rigtig nogen agens, hun flyder ligesom bare med og siger ikke fra eller sætter grænser. Før det er for sent, selvfølgelig, så begynder hun at reagere, og det er naturligvis med dramatiske konsekvenser til følge.

Det ville være kedeligt at afsløre dramatikken detaljer, faktisk vil jeg gå så langt som til at anbefale, at man undgår bagsideteksten, før man har læst bogen, men noget af det bedste ved værket er, at der er tale om en masse småtterier – rygter, murren i krogene og nabostridigheder – og ikke én stor konflikt.

Kærlighed af en slags er en gådefuld roman, en dunkel roman, og det samme er sproget. Når karaktererne taler, glider teksten næsten umærkeligt fra direkte til indirekte tale, fx her hvor en dyrlæge vil vide, om Nats hund er vaccineret:

»– Kan du ikke finde ud af det?

– Jo, det formoder jeg.

Folk på landet, sukker han. Ingen har styr på den slags ting. På landet er folk uvidende, stædige og ofte også grusomme som vilddyr.«

De første par replikker er klart markerede som direkte tale, men så fortsætter tekststrømmen, og det bliver uklart, om det er noget dyrlægen siger højt eller tænker, eller om det måske snarere er noget Nat forestiller sig: er hendes naboer faktisk grusomme som vilddyr?

Det giver værket en gådefuld grundstemning, som spejler selve handlingsforløbet, der bliver mere og mere uhyggeligt, som teksten skrider frem. Nat går nærmest umærkeligt fra koncepterne, og Sara Mesa er i stand til at fremkalde fortabelsen så elegant og diskret, at man må snappe lidt efter vejret. *Kærlighed af en slags* er en skummel, skummel roman, som både skal nydes for sit plot og sit sprog.